

Govor potpredsjednika Hrvatskoga sabora i izaslanika predsjednika HS-a akademika Željka Reinera na euharistijskom slavlju u Zavjetnoj kapeli Hrvatskoga sabora u prošteništu Predragocjene Krvi Kristove u prigodi svečanosti "Dani ludbreške Svete Nedjelje"

Ludbreg, 5. rujna 2021

**Eminencijo preuzvišeni apostolski nuncije mons. Giorgio Lingua,
preuzvišeni oče biskupe msgr. Nemet,
preuzvišeni oče biskupe mons. Božo Radoš,
preuzvišeni oci biskupi,
poštovani župniče župe Presvetog Trojstva, mons. Josipe Đurkan,
poštovani kolege zastupnici,
poštovani župane,
cijenjeni gospodine gradonačelnice,
poštovani predsjedniče Gradskog vijeća Grada Ludbrega,
dragi domaćini i hodočasnici,**

1

osobita mi je čast i zadovoljstvo što sam danas ovdje s vama i što vas mogu pozdraviti u ime Hrvatskoga sabora - pokrovitelja Dana Svete Nedjelje u Ludbregu, kao i u svoje osobno ime.

Svetište Predragocjene Krvi Kristove mjesto je, ne samo molitve i vjere, već i najčvršće veze između dviju institucija – Crkve i Hrvatskoga sabora. Godine 1739. Hrvatski sabor se zavjetovao da će ovdje izgraditi kapelu ako Svevišnji zaustavi kugu koja je tada harala Moslavinom i Slavonijom. Kuga je prestala, ali zavjet stjecajem brojnih okolnosti nije ispunjen sve dok 1994. godine u slobodnoj, neovisnoj i demokratskoj Hrvatskoj, kada je hrvatski narod pod vodstvom našeg prvog predsjednika dr. Franje Tuđmana i zahvaljujući hrvatskim braniteljima napokon ostvario svoju

samostalnost, nije postavljen kamen temeljac, a zatim i dovršena Zavjetna kapela.

Povijest nam govori da su ljudi kroz stoljeća proživljavali slične strepnje i strahove uzrokovane elementarnim nepogodama, prirodnim silama, pandemijama. Sudbina čovjeka koji je izgubio svoje najmilije od kuge u 14., 17. i 18. stoljeću ili pak tzv. Španjolske gripe u 20. stoljeću vrlo je slična sudbini čovjeka koji je izgubio nekoga svoga u pandemiji COVIDA-19 ili razornim potresima koji su zadesili našu domovinu prošle godine. Bol, patnja, ali i vjera u Svevišnjega da će otkloniti tu bol, prate gotovo svaku osobu koja se suočila sa strahotom gubitka.

Ipak, upravo u pandemijama tijekom povijesti, pa i u ovoj uzrokovanoj koronavirusom, mnogi budu poljuljani u svojoj vjeri. U jeku trenutne pandemije, stanovnike velikog dijela naše domovine zadesila je još jedna tragedija. Potresi su zatresli ne samo temelje kuća i zgrada, već u nekima i nadu i vjeru u Boga. Razrušeni domovi i najveća zdravstvena kriza u posljednjih sto godina. Na našem pragu, među našim najmilijima. Kako onima poljuljane vjere objasniti prirodne procese, geomorfološke zakonitosti, biologiju prostom oku nevidljivih virusa?

Patnja, kako god je svatko različito doživljavao i kako god svatko mislio da je njegova neponovljiva i najteža, ipak ima nešto zajedničko svima. To je nezaobilazno pitanje: zašto se ovo događa baš meni i koji je smisao ove boli? Za nas vjernike temeljno je pitanje kako povezati vjeru u Boga i prisutnost patnje u svijetu. No, prisjetimo se da je Bog patnjom svog vlastitoga sina dokazao koliko mu je stalo do čovjeka i njegove patnje. Vjernici će u Isusovoj patnji i žrtvi za sve nas imati nadu koja proizlazi

upravo iz Božjeg odnosa prema ljudskoj patnji, a to je suosjećanje prema patnji drugih. Okrenutost prema drugome poput odraza u zrcalu mijenja pogled i prema nama samima. Supatnja i pogled na patnju drugoga koja zahtijeva našu zauzetost da se ona ublaži, prevlada ili ukloni, relativizira i olakšava našu vlastitu patnju.

U posljednjih godinu i pol osjećali smo preopterećenost mnoštvom medicinskih informacija i točnih ili potpuno netočnih stavova dostupnih u medijima, što me potaknulo na promišljanje o dvije naizgled oprečne stvari: znanosti i vjeri. Radi se o dvije najjače sile koje utječu na ljude i površnim gledanjem može se činiti da su one suprotstavljene: snaga naše vjere i snaga poticaja za istraživanjem. No, nije li nam upravo Bog dao osjetila vida i sluha, moć govora i razmišljanja? Nije li nas On time potaknuo da istražujemo zakonitosti ovoga svijeta? Nije li nam Bog time podario samu znanost? Nije li nam time posljedično i posredno Bog podario lijekove, ali i najmoćnije oružje protiv zaraznih bolesti - cjepiva? Godinu dana pandemije znanstvenici širom svijeta, zahvaljujući istraživanjima koja su zapravo trajala prethodnih desetak godina, ogromnim su naporima tražili učinkovito sredstvo za borbu protiv ovog virusa. I uspjeli su. Cijepljenje kao jedina razumna, učinkovita i važna civilizacijska tekovina u borbi protiv zaraznih bolesti, od kojih su mnoge smrtonosne iskorijenjene upravo zahvaljujući cijepljenju, nažalost nije odluka koju svi prihvaćaju. Međutim, podsjetio bih one koji su vjernici, a odbijaju se cijepiti: nije li Sveti otac papa Franjo i sam se cijepivši pozvao sve da se cijepe rekavši: "Zahvaljujući Božjoj milosti i radu mnogih, sada imamo cjepiva koja nas štite od COVIDA-19. Cijepljenje je jednostavan, ali dubok način promicanja zajedničkog dobra i brige jednih za druge, posebno za

najranjivije. Molim se Bogu da svi doprinesu svojim malim zrnom pijeska, svojom malom gestom ljubavi.“ O nama ovisi hoćemo li poslušati ne samo znanost već i Svetoga oca ili ne.

Odgovor hrvatske Vlade i Sabora na pandemiju bio je bez ikakve sumnje pravodoban, razuman, promišljen i izbalansiran. Poštujući ljudske slobode i prava, težilo se zaštiti najranjivijih skupina, ali uz očuvanje gospodarstva i funkcioniranja države. O tome je li se uspjelo govore podatci: osigurano je dovoljno besplatnog cjepiva za svakog građanina, osigurani su novci za plaće 700 tisuća radnika u privatnom sektoru i za 120 tisuća privatnih poduzeća. Posebno raduje činjenica da imamo najviše zaposlenih u posljednjih 13 godina. To potvrđuje da smo iz razdoblja očuvanja radnih mjesta prešli u razdoblje stvaranja novih radnih mjesta.

No, kao i u svemu, i u vezi s reakcijom Vlade na pandemiju ima nezadovoljnika. Neki negoduju, no ne nude konstruktivna rješenja i prijedloge već samo populističke kritike i ljutnju. U situaciji bez presedana, u globalnoj zdravstvenoj ugrozi o kojoj u početku, pa i dugo iza toga, skoro ništa nismo znali, treba smoći snage, hrabrosti, smirenosti i mudrosti te preuzeti odgovornost, a ne prosipati žuč, potpirivati frustracije i ljutnju. U Novome zavjetu koriste se dvije grčke riječi za riječ „ljutnja“. Jedna označava „žar, energiju“, a druga znači „razdražen, uskipio“. Biblijski gledano, ljutnja je Bogom dana energija čija je svrha da nam pomogne u rješavanju problema. Primjerice, Isusova ljutnja na one koji su od Božjega hrama načinili „kuću trgovačku“ (Ivan 2:13-18). Međutim, nijedan od primjera ljutnje u Svetom pismu nije bio učinjen napadom na nekoga radi mržnje ili obrane sebe već u obrani drugih ili u obrani načela. Dapače, u Jakovljevoj poslanici stoji da se ljutnja pretvara u grijeh kada joj je motiv

sebičnost (Jak. 1:20). Na žalost, umjesto da se energija proizvedena ljutnjom koristi kako bi se napao i riješio problem, nerijetko se napada druga osoba. To je krivo i ne koristi nikome kao što je rekao i sv. Pavao u Poslanici Efežanima (Ef. 4:29-32). Moramo se svi ozbiljno zapitati zašto se naša sloga isklesana u Domovinskom ratu i zalivena krvlju naših najboljih sinova i kćeri naizgled raspala u prvoj velikoj krizi nakon rata. Zar doista ne želimo svi na njihovoj žrtvi graditi novo zajedništvo, bolju i sretniju državu, bez obzira na to što nam se pogledi možda razlikuju glede toga kojim ju putem ostvariti? Uvjeren sam da će se, ako uistinu svi težimo istome, naši različiti putovi negdje susresti i ispreplesti a naši ciljevi ostvariti na svekoliku korist.

To nas dovodi do još jednog u Svetom pismu mnogo puta spomenutog pojma: strpljenja. Značenje te riječi ima u sebi smisao odgovornosti jer onaj tko je strpljiv ne odustaje od trpljenja već ga nosi radosno. Strpljenje znači nositi dalje, a ne dati drugom da nosi naše probleme i teškoće ili pak očekivati da se drugi pobrine za sve naše probleme: mi trebamo nositi teškoće, jer to su naše teškoće i problemi. Trpimo li zbog njih? Sigurno! Ali nosimo ih hrabro. To je odlika vjernika ali i svih odgovornih ljudi. Jakovljeva poslanica upućuje da strpljivost i postojanost usavršavaju naš karakter (Jak. 2-4). Kršćanska strpljivost nema, međutim, ništa zajedničkog sa fatalističkim stavom kojemu nedostaje nade i osjećaja odgovornosti, koji se prepušta „sudbini“, koji lako odustaje. Nije to ni lijeni ni pasivni stav kako ističe Sv. Pavao u poslanici Hebrejima (Hebr, 6:12). Kršćanska strpljivost je zaposleno, djelatno čekanje. Čekanje, ali u radu, vjeri, nadi i ljubavi. Čekanje s povjerenjem u Božja obećanja.

Svoje želje i molitve s ovog svetog mjesta upućujem za zajedničku zauzetost Hrvatskog sabora i Crkve, ali i cijelog hrvatskog društva na obnovi ne samo svega srušenog u potresu i suzbijanju pandemije već i obnovi toliko potrebnog zajedništva hrvatskih građana. U dubokoj i iskrenoj vjeri da imamo snage za prevladavanje svih izazova i objektivnih teškoća s kojima se suočavamo, naših strahova, slabosti i razlika, čuvao nas sve dragi Bog i čuvao nam jedinu i vječnu Hrvatsku.